

POSTANOWIENIE

Dnia 19 maja 2014 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Bednarek - Moraś

SO Zbigniew Ciechanowicz (spr.)

SO Wiesława Buczek - Markowska

po rozpoznaniu w dniu 19 maja 2014 roku w Szczecinie na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku dłużnika M. N. (1) o obniżenie opłaty egzekucyjnej

przy udziale wierzyciela (...) Bank (...) spółki akcyjnej w W.

na skutek zażalenia dłużnika na postanowienie Sądu Rejonowego w Stargardzie Szczecińskim z dnia 3 lutego 2014 r., sygn. akt I Co 3958/13

postanawia:

zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że obniżyć wysokość opłaty stosunkowej opisanej w punkcie 2 postanowień Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w(...)M. O.z dnia 29 października 2013 r. w sprawach o sygn. akt Km 2370/12, Km 4200/12 i Km 4546/12 do kwot po 308 (trzysta osiem) złotych i 8 (ośmiu) groszy.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 3 lutego 2014 r. Sąd Rejonowy w Stargardzie Szczecińskim oddalił skargę dłużniczki M. N. (1)z dnia 10 listopada 2013 r. na czynności komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w(...)M. O.w sprawach KM 4546/12, Km 4200/12, Km 2370/12 w postaci postanowień z dnia 29 października 2013 r. w przedmiocie ustalenia i obciążenia dłużnika opłatą stosunkową oraz obciążył kosztami postępowania Skarb Państwa.

Sąd podał w uzasadnieniu, iż pismem z dnia 10 listopada 2013 r., uzupełnionym pismem z dnia 1 grudnia 2013 r. dłużniczka wniosła skargę na czynności postanowienia z dnia 29 października 2013 r. komornika sądowego M. O. w sprawach KM 4546/12, Km 4200/12, Km 2370/12 w przedmiocie ustalenia i obciążenia dłużniczki opłatą stosunkową. Dłużniczka wniosła, aby sąd ustalił wysokość obliczonej przez komornika opłat stosunkowych na poziomie 1/10 przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego, to jest 308,08 zł. Jednocześnie dłużniczka podniosła, iż jest osobą znajdującą się w trudnej sytuacji materialnej. Dłużniczka wniosła także o zwolnienie jej od kosztów postępowania skargowego ze względu na swoją ciężką sytuacją majątkową.

W odpowiedzi na skargę Komornik wniósł o jej oddalenie jako całkowicie bezzasadnej.

Również w ocenie Sądu I instancji skarga dłużniczki okazała się bezzasadna.

Komornik sądowy M. O. prowadził przeciwko M. N. (2) z wniosku wierzyciela (...) S.A. w W. postępowanie egzekucyjne w sprawach KM 4546/12, Km 4200/12, Km 2370/12. Komornik w dniu 29 października 2013 r. z uwagi na wniosek wierzyciela wydał postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego w trybie art. 825 pkt 1 k.p.c. we wszystkich prowadzonych przez niego przeciwko dłużniczce sprawach. W związku z tym w sprawie Km 4200/12 ustalił koszty niezbędne do celowego prowadzenia egzekucji w łącznej wysokości na kwotę 1.626,85 zł, w tym opłatą stosunkową w

wysokości 1590,80 zł, w sprawie Km 4546/12 ustalił koszty na kwotę 2.649,70 zł, w tym opłatę stosunkową na kwotę 2.625 zł, oraz w sprawie Km 2370/12 ustalił koszty na 4.174,95 zł, w tym opłatę stosunkową w wysokości 4.137 zł.

Zgodnie z art. 825 pkt 1 k.p.c. organ egzekucyjny umorzy postępowanie w całości lub części na wniosek jeżeli tego zażąda wierzyciel; jednakże w sprawach, w których egzekucję wszczęto z urzędu lub na żądanie uprawnionego organu, wniosek wierzyciela o umorzenie postępowania wymaga zgody sądu lub uprawnionego organu, który zażądał wszczęcia egzekucji. W treści tego przepisu zawarta jest zasada, że wierzyciel, jako główny dysponent postępowania egzekucyjnego, zawsze może zadecydować o jego umorzeniu. Zatem komornik postąpił zgodnie z wnioskiem wierzyciela, który był dla niego wiążący i umorzył prawidłowo postępowanie egzekucyjne w niniejszych sprawach.

W tych okolicznościach dłużniczka zakwestionowała wysokość ustalonej opłaty stosunkowej przez komornika w umorzonych sprawach.

Sąd odwołał się do treści art. 770 k.p.c. i wskazał, że dłużnik zawsze ponosi koszty egzekucji, ale tylko w zakresie kosztów, które są niezbędne i celowe, a zatem wprost zmierzają do wyegzekwowania konkretnego świadczenia (zasada kosztów celowych). Do kosztów postępowania zaliczyć należy wydatki poniesione w toku egzekucji oraz opłaty egzekucyjne należne komornikowi.

Z analizy akt Km 4200/12, Km 4546/12, Km 2370/12 wynika, iż komornik prowadził postępowanie egzekucyjne w tychże sprawach w sposób zgodny z prawem oraz podejmował działania zgodne z wnioskiem wierzyciela.

W kwestii obciążenia dłużniczki opłatami stosunkowymi w przedmiotowych sprawach sąd wskazał, iż uregulowanie w tej materii zawarte jest w treści przepisu art. 49 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji. Zgodnie z ust. 2 ww. przepisu w sprawach o egzekucję świadczeń pieniężnych w przypadku umorzenia postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela oraz na podstawie art. 823 k.p.c. komornik pobiera od dłużnika opłatę stosunkową w wysokości 5% wartości świadczenia pozostającego do wyegzekwowania, jednak nie niższej niż 1/10 i nie wyższej niż dziesięciokrotna wysokość przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego. Jednakże w razie umorzenia postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela zgłoszony przed doręczeniem dłużnikowi zawiadomienia o wszczęciu egzekucji, komornik pobiera od dłużnika opłatę stosunkową w wysokości 1/10 przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego. Według stanu sprawy Km 4200/12, na dzień sporządzenia przez wierzyciela wniosku o umorzenie postępowania egzekucyjnego do wyegzekwowania na rzecz wierzyciela pozostawała kwota 31.815,99 zł z której 5% stanowi 1.590,80 zł. W 2012 r. przeciętne wynagrodzenie miesięczne wynosiło 3.080,84 zł (zgodnie z obwieszczeniem (...)z czego 1/10 wynosi 308,08 zł, dlatego opłata naliczona w niniejszej sprawie zgodnie z art. 49 ust. 2 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji wyniosła prawidłowo 1.590,80 zł. Według stanu sprawy Km 4546/12, na dzień sporządzenia przez wierzyciela wniosku o umorzenie postępowania egzekucyjnego do wyegzekwowania pozostawała kwota 52.500 zł, z której 5% stanowi 2.625 zł. W 2012 r. przeciętne wynagrodzenie miesięczne wynosiło 3.080,84 zł, z czego 1/10 wynosi 308,08 zł, dlatego opłata naliczona w niniejszej sprawie zgodnie z art. 49 ust. 2 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji wyniosła prawidłowo 2.625 zł. Natomiast według stanu sprawy Km 2370/12, na dzień sporządzenia przez wierzyciela wniosku o umorzenie postępowania egzekucyjnego do wyegzekwowania pozostawała kwota 83.054,28 zł z której 5% stanowi 4.152,71 zł, zaś przeciętne wynagrodzenie miesięczne wynosiło 3.080,84 zł, z czego 1/10 wynosi 308,08 zł, natomiast opłata naliczona w niniejszej sprawie powinna wynieść 4.152 zł, natomiast komornik ustalił ją na kwotę niższą tj. na 4.137 zł.

Zgodnie z art. 49 ust. 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. w celu pobrania opłat, o których mowa w ust. 2, komornik wydaje postanowienie, w którym wzywa dłużnika do uiszczenia należności z tego tytułu w terminie 7 dni od dnia doręczenia postanowienia. Postanowienie po uprawomocnieniu się podlega wykonaniu w drodze egzekucji bez zaopatrywania w klauzulę wykonalności.

W przedmiotowej sprawie, analiza karty rozliczeniowej w sprawach Km 4200/12, Km 4546/12 i Km 2370/12 doprowadziła Sąd Rejonowy do ustalenia, iż komornik dokonał ustalenia opłaty egzekucyjnej w oparciu o obowiązujące przepisy. W ocenie sądu nie zaszyły przesłanki do obniżenia wysokości opłat ustalonych przez komornika.

Bezsporna jest niniejszych sprawach wysokość kwot pozostałych do wyegzekwowania na dzień sporządzenia wniosku przez wierzyciela o umorzenie postępowania egzekucyjnego. W świetle powyższych przepisów zasadnym było obciążenie dłużniczki powyższymi opłatami.

Sąd dostrzegł również, iż dłużniczka nie kwestionowała celowości wszczętego postępowania egzekucyjnego, tym samym nie było podstaw, aby rozważać obniżenie opłaty egzekucyjnej w oparciu o art. 49 ust. 7 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji. Przy tym sąd nie dopatrył się, aby działania komornika podjęte w toku postępowań Km 4200/12, Km 2370/12, Km 4546/12 były niecelowe i podejmowane ponadto w celu nadmiernego obciążenia dłużniczki. Zła sytuacja majątkowa dłużniczki nie może przemawiać za obniżeniem opłaty egzekucyjnej

W związku z powyższym ustalone przez komornika koszty postępowania, w tym opłaty stosunkowe w postanowieniu z dnia 29 października 2013 r. Sąd I instancji uznał za wyliczone prawidłowo w oparciu o obowiązujące przepisy prawa i z uwzględnieniem zasady celowości i skuteczności egzekucji.

Sąd postanowił, w oparciu o treść art. 102 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odstąpić od obciążania dłużniczki kosztami postępowania skargowego, bowiem skarga dłużniczki, co prawda, okazała się niezasadna, jednakże zważywszy na jej sytuację majątkową obciążenie dłużniczki kosztami postępowania byłoby dla niej nadmiernym obciążeniem.

Zażalenie na powyższe postanowienie wywiodła dłużniczka, wnoszą o uchylenie tego orzeczenia i zmniejszenie opłat stosunkowych w umorzonych przez komornika sprawach do wysokości minimalnej. Żaląca podniosła, iż obciążenie jej tymi opłatami stanowi dla niej niezmiernie duże obciążenie. Zdaniem skarżącej wysokość podlegającej pobraniu opłaty, mierzonej według obiektywnych kryteriów, jest wysoka i jednocześnie w żaden sposób nie jest powiązana z nakładem pracy komornika i podejmowanymi przez niego czynnościami egzekucyjnymi. Jednocześnie sytuacja majątkowa dłużniczki jest bardzo trudna, bowiem jedynym źródłem jej dochodów jest emerytura, z której prowadzona jest egzekucja na zaspokojenie innych wierzycieli.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie dłużniczki okazało się zasadne i doprowadziło do zmiany zaskarżonego postanowienia.

W pierwszej kolejności Sąd Okręgowy zauważa, iż Sąd I instancji błędnie zakwalifikował pismo dłużniczki z dnia 10 listopada 2013 r. jako skargę na czynności komornika sądowego, wzywając ją jednocześnie do uzupełnienia braków tej skargi. Już sama treść pisma inicjującego postępowanie w sprawie, mimo jego zatytułowania jako „skarga na postanowienie z dnia 29 października 2013 r.” wskazuje, iż intencją dłużniczki było obniżenie opłaty stosunkowej, jaką obciążył ją komornik sądowy w sprawach Km 2370/12, Km 4200/12 i Km 4546/12, a zatem pismo M. N. (1) należało uznać za wniosek, o jakim mowa w art. 49 ust. 7 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (tekst jedn. (...))

Czym innym jest zatem wniosek o obniżenie wysokości opłaty egzekucyjnej, a czym innym skarga na czynności komornika; instytucje te służą zupełnie innym celom. Wniosek, o którym mowa w art. 49 ust. 7 ustawy służy miarkowaniu właściwie obliczonej opłaty z punktu widzenia zasad słuszności. Natomiast skarga na czynności komornika dotyczy kontroli jurysdykcyjnej legalności czynności komornika, w tym legalności nałożenia opłaty egzekucyjnej, czy zasadności jej wysokości. Sąd Rejonowy dostrzega te różnice, o czym świadczy treść uzasadnienia zaskarżonego postanowienia, lecz rozpoznaje wniosek dłużniczki o obniżenie opłaty jako skargę na postanowienia komornika o ustaleniu kosztów postępowań egzekucyjnych.

Odnosząc się merytorycznie do treści zażalenia wywiedzionego przez dłużniczkę, należy przypomnieć, iż w postępowaniu egzekucyjnym obowiązuje zasada zwrotu kosztów celowych, tj. niezbędnych do celowego przeprowadzenia egzekucji (art. 770 k.p.c.). Przy czym, z zasady, to dłużnik jest zobowiązany do pokrycia kosztów poniesionych przez wierzyciela w toku tego postępowania.

Koszty postępowania egzekucyjnego ustala komornik. Szczegółowe składniki tych kosztów ustalone zostały ustawą o komornikach sądowych i egzekucji. Obejmują one zwrot wydatków poniesionych przez komornika (art. 39 i nast.), do których należą m. in. należności biegłych, koszty ogłoszeń w pismach, koszty transportu specjalistycznego, przejazdu poza miejscowość, która jest siedzibą komornika, koszty doręczenia środków pieniężnych przez pocztę lub przelewem bankowym, jak również opłaty egzekucyjne (art. 43 i nast.), tj. opłaty za prowadzenie egzekucji oraz za inne czynności egzekucyjne.

W art. 49 ust. 1 i 2 ustawy określony został sposób naliczania opłaty egzekucyjnej. Z kolei w ust. 7 ww. przepisu wskazano, że dłużnik może złożyć wniosek o obniżenie wysokości opłat, o których mowa w ust. 1 i 2. Nadto, koniecznym jawi się zaznaczenie, iż zgodnie z ust. 9, do wniosku, o którym mowa w ust. 7, stosuje się odpowiednio przepisy art. 767 - 767⁴ k.p.c. oraz że ust. 10 stanowi, że po rozpoznaniu wniosku, o którym mowa w ust. 7, sąd może, uwzględniając w szczególności nakład pracy komornika lub sytuację majątkową wnioskodawcy oraz wysokość jego dochodów, obniżyć wysokość opłat, o których mowa w ust. 1 i 2.

Podkreślenia wymaga, że obniżenie wysokości opłaty, o czym mowa w cytowanym art. 49 ust. 7 ustawy jest instytucją wyjątkową, albowiem dotyczy korygowania wysokości należnej komornikowi opłaty. Z art. 49 ust. 10 ustawy wynika, że na ocenę wniosku o obniżenie opłaty ma także wpływ indywidualna sytuacja dłużnika, którą wyczerpująco powinien przedstawić wnioskodawca. Ocena sytuacji majątkowej dłużnika i jego dochodów winna uwzględniać okoliczność, że należy on do grupy podmiotów, które dobrowolnie bez wszczynania postępowania egzekucyjnego nie spełniły nałożonych na nie obowiązków, najczęściej właśnie ze względu na złą sytuację majątkową i niewystarczające dochody.

Z wyższej przytoczonych uregulowań wynika, jakie okoliczności sąd winien uwzględnić „w szczególności”, co oznacza, że katalog tych przesłanek nie jest zamknięty i jednocześnie, że mają równorzędne znaczenie. Nadto wskazać należy, iż z brzmienia ww. przepisów nie wypływa wniosek, że oceniając czynności komornika, sąd winien pominąć te typowe.

W konsekwencji, rozpoznając wniosek o obniżenie kosztów postępowania egzekucyjnego, sąd w równej mierze winien zbadać nakład pracy komornika (w ogóle, a nie jedynie nietypowy, ponadprzeciętny), sytuację materialną wnioskodawcy i wysokość jego dochodów, jak również inne okoliczności związane z konkretną sprawą.

Mając powyższe uwagi na względzie Sąd Okręgowy, będąc jednocześnie sądem meriti, po analizie akt egzekucyjnych Km 2370/12, 4200/12 i 4546/12 stwierdził, iż wniosek dłużniczki o obniżenie opłaty stosunkowej należało uwzględnić.

Sprawa Km 2370/12 została przekazana Komornikowi sądowemu przy Sądzie Rejonowym w Stargardzie Szczecińskim M. O. postanowieniem z dnia 30 grudnia 2011 r. Komornik sądowy w dniu 29 maja 2012 r. podjął w sprawie czynności egzekucyjne, polegające na zawiadomieniu dłużnika o kontynuowaniu egzekucji, skierowaniu do (...)w S.zawiadomienia o zajęciu wierzytelności – kontynuowaniu zajęcia, skierowaniu do (...)wezwanie do dokonywania potrąceń z emerytury – kontynuowaniu zajęcia. Komornik wezwał również wierzyciela do usunięcia braków formalnych wniosku oraz do uiszczenia zaliczki na wydatki. Następnie w dniu 24 stycznia 2013 r. na wniosek dłużniczki poinformował ją o stanie egzekucji, taką też informację pismem z dnia 11 kwietnia 2013 r. skierował do wierzyciela.

Kolejno, na wniosek wierzyciela postanowieniem z dnia 29 października 2013 r. umorzył postępowanie egzekucyjne na podstawie art. 825 pkt 1 k.p.c. i ustalił koszty tego postępowania, o czym zawiadomił (...)oraz (...).

Tożsame czynności, jak wyżej opisane, komornik sądowy w dniu 22 października 2012 r. podjął w sprawie Km 4200/12 (przekazanej postanowieniem z dnia 11 września 2012 r.) oraz w dniu 22 listopada 2012 r. w sprawie Km 4546/12 (przekazanej postanowieniem z dnia 31 sierpnia 2012 r.), przy czym w tej ostatniej komornik sądowy dodatkowo wydał w dniu 26 listopada 2012 r. postanowienie o częściowym ustaleniu kosztów egzekucji oraz wystosował do (...)informację o rozstrzygnięciu zbiegu egzekucji i wyznaczeniu do łącznego prowadzenia egzekucji sądowej i administracyjnej w trybie egzekucji sądowej komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Stargardzie Szczecińskim M. O..

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że jakkolwiek opisane wyżej czynności należały do typowych dla postępowania egzekucyjnego, a nadto nie należały do czasochłonnych, to jednocześnie były one czynnościami niezbędnymi. Bez znaczenia jest przy tym ilość podjętych czynności, liczy się sam fakt ich podjęcia, co realnie miało doprowadzić do zaspokojenia wierzyciela. Nie bez znaczenia jest również okoliczność, że do czasu zainicjowania postępowania egzekucyjnego dłużniczka nie dokonała dobrowolnej spłaty ciążącego na niej względem wierzyciela zadłużenia.

Należy jednakże mieć na uwadze, że dokonane przez komornika M. O. czynności stanowiły w istocie kontynuację czynności podjętych przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Stargardzie Szczecińskim M. K. i sprowadzały się de facto do zawiadomienia (...) o kontynuacji zajęcia, a zatem w istocie nakład pracy komornika w niniejszych sprawach nie był znaczny.

Nie można także pominąć okoliczności, iż sprawa Km 2370/12 została przekazana komornikowi M. O. postanowieniem z dnia 30 grudnia 2011 r., sprawa Km 4200/12 – 11 września 2012, zaś sprawa Km 4546/12 – 31 sierpnia 2012 r. Wszystkie sprawy zostały umorzone postanowieniem z dnia 29 października 2013 r., co de facto oznacza, iż trwały one niewiele ponad rok, przy czym komornik podejmował opisane wyżej czynności jedynie w ciągu kilku dni w toku całego trwania postępowania egzekucyjnego, co również uzasadnia wnioski o niskim nakładzie pracy.

Z drugiej jednak strony nie można nie dostrzegać, iż z opłat egzekucyjnych pokrywane są koszty działalności egzekucyjnej, a mianowicie: koszty osobowe i rzeczowe ponoszone w związku z prowadzoną działalnością egzekucyjną; koszty ochrony zajętego mienia i niezbędnej ochrony osobistej oraz ubezpieczenia mienia kancelarii i własnego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej; koszty przejazdów w miejscowości będącej siedzibą komornika, korespondencji, obrotu pieniężnego, przewozu drobnych ruchomości niewymagających transportu specjalistycznego; obowiązkowe opłaty na samorząd komorniczy ponoszone zgodnie z przepisami ustawy; inne koszty niezbędne do wykonywania czynności egzekucyjnych oraz czynności przewidziane przepisami ustawy.

Wreszcie, jeżeli chodzi o ocenę sytuacji majątkowej dłużniczki i jej dochodów, to według sądu odwoławczego stanowi ona dodatkową przesłankę do uwzględnienia wniosku o obniżenie opłaty stosunkowej.

Z przedstawionego przez dłużniczkę oświadczenia o stanie rodzinnym, majątku, dochodach i źródłach utrzymania, jak również z wyjaśnień złożonych w toku postępowań egzekucyjnych wynika, iż jedynym źródłem dochodu jest emerytura, która w 1/4 części zajęta jest przez komornika w innych postępowaniach egzekucyjnych. Z tego tytułu komornik potrąca dłużniczce kwotę 603 zł, przez co faktyczny dochód otrzymywany przez M. N. (1) wynosi 1.392 zł. Dłużniczka nie posiada żadnego majątku, oszczędności ani nieruchomości, z których mogłaby pozyskać środki finansowe. Jej konieczne koszty utrzymania, obejmujące koszt zakupu leków, czynszu, gazu, energii elektrycznej, telefonu, opału wynoszą łącznie 1.150 zł, przez co na wyżywienie, uzupełnienie odzieży czy zakup środków higieny pozostaje jej kwota 242 zł.

Zwrócić również należy uwagę na okoliczność, że przeciwko dłużniczce prowadzonych jest jeszcze 12 innych postępowań egzekucyjnych (według informacji Komornika k. 35 w sprawie Km 4546/12, k. 17 w sprawie Km 4200/12, k. 17 w sprawie Km 2370/12), a zatem oczywistym wydaje się, iż obciążenie jej opłatami stosunkowymi w umorzonych postępowaniach na poziomie 5% pozostałego do wyegzekwowania świadczenia będzie niemożliwie do zrealizowania z uwagi na brak jakiegokolwiek majątku po stronie dłużniczki.

W tej sytuacji, Sąd II instancji uznał, iż w niniejszej sprawie zaszedł szczególnie uzasadniony przypadek, który wyczerpuje przesłanki sądowego obniżenia opłaty stosunkowej w trybie art. 49 ust. 7 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji. Dotychczas ustalone przez komornika sądowego opłaty, tj. 4.137 zł w sprawie Km 2370/12, 1.590,80 zł w sprawie Km 4200/12 i 2.625 zł w sprawie Km 4546/12 jawią się jako zbyt wygórowane, tak z uwagi na nakład pracy komornika oraz czas trwania i zaawansowania umorzonych postępowań egzekucyjnych, jak i sytuację majątkową i życiową dłużniczki. Dlatego też, niniejszy sąd obniżył opłaty stosunkowe w sprawach Km 2370/12, Km 4200/12 i Km 4546/12 do 1/10 przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego w gospodarce narodowej, które w 2012 r. wynosiło

3.080,84 zł (zgodnie z obwieszczeniem (...)z dnia 26 lutego 2012 r., opublikowanym w (...). Tym samym ustalona opłata stosunkowa w wymienionych wyżej sprawach wyniosła 308,08 zł.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji postanowienia.

(...)

(...)

(...)

- (...)

- (...)

- (...)

(...)

(...)

(...)